ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА J. КОКОТТ
представено на 8 май 2008 година [1]

I — Въведение

1. По настоящото дело Съдът трябва да определи съотношението между защитата на данните и свободата на печата, по-конкретно на медиите. При приемането на Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни [2] (наричана по-нататък „Директива за защита на данните“) се осъзнава рискът от стълкновение между въпросните две основни права, поради което член 9 предвижда задължение за държавите членки да установят равновесие между тези две основни права. Именно заради медиите държавите членки трябва да предвидят необходимите дерогации от защитата на данните. Към настоящия момент се поставя въпросът дали тази дерогираща разпоредба е приложима за публикуването на списъци с данни от данъчно естество на финландски граждани, включително с посочване на техните доходи и имущество, както и предоставянето им посредством SMS услуга за мобилна телекомуникация.

II — Правна уредба

A — *Общностно право*

2. Член 2, букви а), б) и в) от Директивата за защита на данните дефинира основните понятия за лични данни, обработване на лични данни и файл:

„По смисъла на настоящата директива:

1 — Език на оригиналния текст: немски.

2 — ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10, последно изменена с Регламент (ЕО) № 1882/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 29 септември 2003 година за адаптиране към Решение 1999/468/ЕО на Съвета на разпоредбите относно комитетите, които подпомагат Комисията при упражняването на изпълнителните правомощия, определени в актовете, които подлежат на процедурата, посочена в член 251 от Договора за Европейската общност (ОВ L 284, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 213).

а) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице („съответно физическо лице“); за подлежащо на идентифициране лице се смята това лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификационен номер или един или повече специфични признаци, отнасящи се до неговата физическа, физиологическа, психологическа, умствена, икономическа, културна или социална самоличност;

б) „обработване на лични данни“ („обработване“) означава всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, актуализиране или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване;

в) „файл с лични данни“ („файл“) означава всеки структуриран набор от лични данни, достъпен по определени критерии, централизиран, децентрализиран или разпределен по функционален или географски принцип;“

3. На тази основа член 3, параграф 1 определя приложното поле на Директивата:

„Настоящата директива се прилага към пълната или частична обработка на лични данни с автоматизирани средства, както и към обработката със средства, които не са автоматизирани, на лични данни, съставляващи част от файлова система, или които са предназначени да съставляват част от файлова система.“

4. Съотношението между защитата на данните и свободата на словото и на печата се урежда в член 9:

„Държавите членки предвиждат изключения или дерогации от разпоредбите на настоящата глава, глава IV и глава VI относно обработването на лични данни, когато то се извършва единствено за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване, само ако са необходими за съгласуване на правото на личен живот и правилата, регулиращи свободата на словото.“

5. Този текст е обяснен в съображения 17 и 37:

„(17) като имат предвид, че що се отнася до обработването на звук и картина, извършвано за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване, и по-конкретно в областта на аудиовизията, принципите на Директивата се прилагат по ограничен начин, в съответствие с разпоредбите на член 9;

[…]

(37) като имат предвид, че обработването на лични данни за целите на [журналистическа дейност] или за цели, свързани с литературно или художествено изразяване, и по-конкретно в областта на аудиовизията, трябва да отговарят на условията за освобождаване от изискванията на някои разпоредби на настоящата директива, доколкото това е необходимо за [съгласуване на] основните права на лицето и свободата на [словото], и по-конкретно на правото на всяко лице да получава и предава информация, както е гарантирано изрично в член 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи; като имат предвид, че държавите членки са длъжни поради тази причина да приемат изключения и дерогации, необходими за постигането на равновесие между основните права по отношение на общите мерки за законосъобразност на обработването на данни, мерките за предаване на данни на трети страни и правомощията на надзорния орган; като имат предвид, че това не може обаче да накара държавите членки да предвидят изключения от мерките за гарантиране на надеждност на обработването; като имат предвид, че поне на надзорния орган, отговарящ за този сектор, трябва също да се предоставят последващи правомощия, например да публикува редовен доклад или да отнася въпроси до съдебните власти.“

6. Член 17, параграф 1 предвижда изискванията в областта на надеждността на обработването:

„1. Държавите членки предвиждат, че администраторът трябва да прилага подходящи технически и организационни мерки за защита на личните данни срещу случайно или неправомерно унищожаване или случайна загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп, в частност, когато обработването включва предаване на данните по мрежа, както и срещу всякакви други незаконни форми на обработка.

Като се взима под внимание съвременното ниво на развитие и разходите за осъществяването им, тези мерки гарантират такова ниво на сигурност, което съответства на рисковете, свързани с обработването и с естеството на данните, които следва да бъдат защитени.“

7. Следващите параграфи на член 17 се отнасят до прилагането на тези задължения при договор с трето лице, обработващо личните данни.

Б — *Национално право*

8. Член 10, параграф 1 от финландската конституция (Perustuslaki) предвижда защита на личния живот, а член 12 също и защита на свободата на словото и обществения достъп до информация, с която разполагат държавните органи:

„Всеки разполага със свобода на словото. Свободата на словото включва правото да се изразява мнение, да се публикува и да се получава информация, мнения и други сведения без предварителна цензура. Подробни правила за упражняването на свободата на словото се определят със закон. Със закон тази свобода може да се ограничава в областта на аудио-визуалните програми, ако това е необходимо с оглед защитата на децата.

Документите и регистрите на държавните органи са публични, освен ако разкриването им не е нарочно ограничено със закон по императивни съображения. Всеки има право да получи информация относно публичните документи и регистри.“

9. Съгласно член 5, параграф 1 от Закона за публичността и поверителността на данните от данъчно естество информацията от публично естество, свързана с ежегодното данъчно облагане, включва името на данъчнозадълженото лице, датата му на раждане и общината по местоживеене. Освен това публична е и следната информация за:

1. Облагаемия трудов доход (републикански данък);

2. Облагаемия капиталов доход и облагаемото имущество (републикански данък);

3. Облагаемия доход (местен данък);

4. Данъците върху доходите и върху имуществото, общинския данък

и общия размер на подлежащите на събиране данъци и такси.

„Настоящият закон не се прилага за поименните файлове, които дословно съдържат единствено публикувана в медиите информация.

10. По принцип при поискване административните органи дават устно тази информация, но могат да разкрият документа в своите помещения, където той може да се преглежда или прослушва и копира, или да се предоставя под формата на екземпляр или разпечатка. Данни, съдържащи се в поименен файл на административен орган, се разкриват, ако следните условия бъдат изпълнени (член 16, параграф 3 от Закона за публичността, Julkisuuslaki):

При спазване на член 17, членове 1—4, член 32, член 39, параграф 3, член 40, параграфи 1 и 3, член 42, член 44, параграф 2, членове 45—47, член 48, параграф 2, както и членове 50 и 51, се прилагат съответно само към обработката на лични данни с журналистическа, художествена или литературна цел.“

„Освен ако със закон не е предвидено друго, предоставянето на екземпляр или разпечатка, съдържащ/а лични данни от поименен файл на органите на публична власт, или разкриването на тези данни в електронен вид се допуска, когато съгласно разпоредбите относно защитата на личните данни получателят има право да съхранява и използва тези данни. Такива данни обаче не могат да се предоставят за целите на прекия маркетинг, на анкети или пазарни проучвания, освен ако това е изрично предвидено със закон или ако засегнатото лице е дало съгласие.“

12. Сред посочените разпоредби само член 32, параграф 1 е от значение за разрешаването на въпросите в настоящия случай:

„Администраторът на файловете трябва да вземе необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни срещу неразрешен достъп до тези данни, случайно или неправомерно унищожаване, промяна, предоставяне или предаване или срещу всяко друго неправомерно обработване на тези данни. При осъществяването на тези мерки следва да се вземат предвид съществуващите технически възможности, разходите за мерките, качеството, броят и възрастта на данните, които подлежат на обработване, както и въздействието на обработването върху личния живот.“

11. Финландия транспонира Директивата за защита на данните чрез Закона за личните данни (Henkilötietolaki). Член 2, параграфи 4 и 5 предвижда определящите в настоящия случай ограничения при прилагането:

III — Обстоятелствата, националното производство и преюдициалното запитване

13. Според предоставените от препращащата юрисдикция сведения дружеството Satakunnan Markkinapörssi Oy събира от данъчните органи достъпна данъчна информация относно частноправни субекти за по-нататъшна обработка. Дружеството използва въпросните данни за ежегодното публикуване в рамките на вестник на списък, съдържащ данъчна информация за приблизително 1,2 милиона физически лица.

14. Тази информация включва фамилното и собственото име на лицето, както и размера на капиталовите и трудови доходи и състоянието на имуществото му със закръгляване с точност до 100 EUR. Тази информация е оповестена в местни публикации (16 през 2001 г.). В тях информацията се оповестява по азбучен ред, подредена по общини и категории доходи.

15. За всяка община е определена долна граница на подлежащите на публикуване данни. В Хелзинки например тя е определена в размер на 36 000 EUR за трудовите доходи. В по-малките общини границата е по-ниска.

16. Основната цел на този вестник е публикуването на информация от данъчно естество. В него освен това има известия, обобщения и други статии. На тази част обаче е отредено очевидно по-малко място отколкото на информацията от данъчно естество.

17. Satakunnan Markkinapörssi Oy събира такса за премахването на личните данни от вестника. Съгласно изявленията на това дружество плащането на такса обаче не е условие за премахването.

18. Satakunnan Markkinapörssi Oy предоставя на Satamedia Oy така публикуваните лични данни на CD-ROM дискове. Satamedia Oy е друго дружество, принадлежащо на същия кръг лица.

19. Satamedia Oy и Satakunnan Markkinapörssi Oy сключват договор с далекосъобщително предприятие за мобилна телефония, което се явява трето лице, с оглед на техническото осъществяване на услугата по изпращане и получаване на кратки текстови съобщения (short message service — SMS). За целта Satamedia Oy предоставя публикуваните данни на това предприятие трето лице, което осъществява услугата по изпращане и получаване на кратки текстови съобщения за сметка на Satamedia Oy.

20. В рамките на посочената мобилна услуга потребителят изпраща с помощта на мобилния си телефон следното съобщение на определен номер: ДАНЪК СОБСТВЕНО ИМЕ ФАМИЛНО ИМЕ ОБЩИНА ПО МЕСТОЖИВЕЕНЕ (напр. ДАНЪК MATTI MEIKÄLÄINEN HELSINKI). В отговор на телефона си получава данни относно трудовите и капиталови доходи, както и относно имуществото на съответното лице, закръглени с точност до 100 EUR. През 2004 г. услугата позволява да се разглеждат и данните относно лица със същото име, както и съпоставителни данни за всяка община. При осъществяване на телекомуникационната услуга се начислява такса. При поискване дружеството също премахва данните от услугата.

21. Финландският Омбудсман по въпросите на защитата на данните, а именно Tietosuojavaltuutettu, разследва дейността на дружествата Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy и иска от Комисията за защита на данните:

а) да забрани на Satakunnan Markkinapörssi Oy

— да събира и регистрира или да обработва по друг начин данни относно трудовите и капиталовите доходи, както и относно имуществото на физическите лица в мащабите и по начина, по който прави това във връзка с данните от данъчно естество за 2001 г., както и

— да предоставя горепосочените лични данни, които е събрало и регистрирало по този начин във файл, за привидно журналистически цели с оглед захранването на SMS услуга или всякакви други цели;

б) да забрани на Satamedia Oy да събира и регистрира, както и да предоставя получените от Satakunnan Markkinapörssi Oy лични данни с оглед захранването на SMS услуга или всякакви други цели.

22. Комисията за защита на данните отхвърля искането. Жалбата срещу решението е отхвърлена в първоинстанционното производство. Поради това Омбудсманът по въпросите на защитата на данните обжалва пред Korkein hallinto-oikeus, който се явява върховен съд по административни дела във Финландия.

23. Вследствие на това в съответствие с член 234 ЕО Korkein hallinto-oikeus

отправя до Съда преюдициално запитване по следните въпроси:

„1. Може ли да се разглежда като „обработка на лични данни“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 95/46 дейност, която се състои във:

а) събирането на данни за трудовите и капиталовите доходи на физическите лица и за имуществото им от публични документи на данъчната администрация, както и обработването на тези данни с цел публикуването им;

б) публикуването им по азбучен ред и по категория доходи под формата на подробни списъци, подредени по общини;

в) предоставянето им на CD-ROM дискове, за да бъдат използвани за търговски цели;

г) обработването им в рамките на SMS услуга, която дава възможност на потребителите на мобилни телефони, като изпратят името и общината по местожиveене на определено лице, да получат информация за трудовите и капиталовите доходи на това лице, както и за имуществото му?

2. Необходимо ли е Директива 95/46 да се тълкува в смисъл, че различните дейности, посочени в букви а)—г) от първия въпрос, могат да се разглеждат като обработване на лични данни единствено за целите на журналистическа дейност по смисъла на член 9 от Директивата, като се вземе предвид, че събраните данни на повече от един милион данъчнозадължени лица са с произход от документи, които са публични съгласно националната правна уредба на достъпа до информация? За преценката има ли значение обстоятелството, че основната цел на тази дейност е публикуването на въпросните данни?

3. Съгласно принципите и целта на Директива 95/46 необходимо ли е член 17 от нея да се тълкува в смисъл, че не допуска публикуването и предоставянето за търговски цели на данни, събрани за целите на журналистическа дейност?

4. Необходимо ли е Директива 95/46 да се тълкува в смисъл, че от приложното поле са напълно изключени поименните файлове, които дословно съдържат само вече публикувана в медиите информация?“

IV — Правни съображения

24. Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy представят общо становище, становища представят и финландското, естонското, португалското и шведското правителство, както и Комисията на Европейските общности. Омбудсманът по въпросите на защитата на данните също взема участие в съдебното заседание от 12 февруари 2008 г., докато португалското правителството не се явява.

25. Молбата за встъпване на Европейския надзорен орган по защита на данните е отхвърлена от председателя на Съда поради това, че в преюдициалното производство не се предвижда встъпване и Европейският надзорен орган по защита на данните не е упоменат в член 23 от Статута на Съда в качеството на страна по делото [3].

3 — Определение от 12 септември 2007 г. по дело Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia (C-73/07, Сборник, стр. I-7075, точка 8 и сл.).

26. Целта на главното производство е да се провери дали защитата на данните допуска разпространяването на данни от данъчно естество от Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy. По тази причина препращащата юрисдикция поставя *първия въпрос* относно това дали и в каква степен описаното в него обработване на данни от данъчно естество попада в приложното поле на Директивата за защита на данните.

27. Съгласно член 2, параграф 5 от финландския Закон за личните данни обработването на лични данни с журналистическа цел се подчинява само на някои разпоредби в областта на защитата на данните. Единственото ограничение, наложено върху обработването, изглежда е в член 32, параграф 1 от посочения закон, който транспонира изискванията в областа на надеждността на обработването, произтичащи от член 17 от Директивата за защита на данните. *Третият преюдициален въпрос* се отнася до тълкуването именно на тези разпоредби.

28. Успоредно с това с *втория въпрос* препращащата юрисдикция визира друга опорна точка за прилагането на разпоредбите в областта на защитата на данните, а именно тълкуването на член 9 от Директивата за защита на данните, който налага

на държавите членки да установят равновесие между свободата на словото и личния живот. Това равновесие трябва да се установи с дерогации на защитата на данните, когато лични данни се обработват единствено за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване. Затова се пита дали и в каква степен в настоящия случай може да се признае наличието на цели за журналистическа дейност.

29. *Четвъртият въпрос* цели да се установи дали допълнителната финландска дерогация на защитата на данните, а именно дерогацията в областта на обработването на публикувани данни, предвидена в член 2, параграф 4 от Закона за личните данни, е съвместима с общностното право.

A — *По първия въпрос — обработване на лични данни*

30. Най-напред препращащата юрисдикция иска да установи дали приложното поле на Директивата за защита на данните обхваща някои от дейностите на Satakunnan Markkinapörssi Oy и на Satamedia Oy.

31. Основателно препращащата юрисдикция и страните по делото са съгласни относно обстоятелството, че публикуването на данни от данъчно естество и предоставянето им под формата на SMS услуга трябва да се считат за обработване на лични данни по смисъла на член 2, букви а) и б) от Директивата за защита на данните.

32. Става дума за лични данни, тъй като информацията относно доходите, имуществото и данъците се отнася до определени лица. Както публикуването, така и предоставянето под формата на SMS услуга предполагат различни операции по обработване по смисъла на член 2, буква б) от Директивата за защита на данните например събиране, запис, организиране и разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне.

33. Съгласно член 3, параграф 1 прилагането на Директивата за защита на данните освен това предполага пълната или частична обработка с автоматизирани средства или обработката със средства, които не са автоматизирани, на данни, съставляващи част от файлова система, или които са предназначени да съставляват част от файлова система. Файлът е структуриран набор от данни, отнасящи се до лица, достъпен по определени критерии.

34. Поне част от операциите по обработване, които препращащата юрисдикция има предвид, вероятно се осъществяват с автоматизирани средства, във всеки случай ако не се взема предвид предаването на CD-ROM дисковете. Автоматизацията на разкриването обаче не се нуждае

от допълнителни разяснения, като се има предвид, че публикуването на данни от данъчно естество на хартиен носител представлява файлова система и разкриването под формата на SMS услуга предполага да се направи справка с такава система. Ето защо всички посочени дейности — включително разкриването чрез CD-ROM дискове — се отнасят към обработването на лични данни, съставляващи или предназначени да съставляват част от файлова система.

35. Следователно на първия въпрос следва да се отговори, че за обработка на лични данни по смисъла на член 3, параграф 1 от Директивата за защита на данните трябва да се счита дейност, която, както е описано в преюдициалното запитване, се състои във:

а) събирането на данни за трудовите и капиталовите доходи на физическите лица и за имуществото им от публични документи на данъчната администрация, както и обработването на тези данни с цел публикуването им;

б) публикуването им по азбучен ред и по категория доходи под формата на подробни списъци, подредени по общини;

в) предоставянето им на CD-ROM дискове, за да бъдат използвани за търговски цели;

г) обработването им в рамките на SMS услуга, която дава възможност на потребителите на мобилни телефони, като изпратят името и общината по местоживеене на определено лице, да получат информация за трудовите и капиталовите доходи на това лице, както и за имуществото му.

Б — *По втория въпрос — дерогацията в полза на журналистическата дейност*

36. С втория въпрос препращащата юрисдикция би искала да се установи дали може да се счита, че разглежданите дейности могат да съставляват обработване на лични данни, осъществено единствено за целите на журналистическа дейност по смисъла на член 9 от Директивата за защита на данните. Член 9 е правното основание за прилагане от държавите членки на така наречената привилегия на печата или на медиите [4]. Съгласно посочения член държавите членки предвиждат изключения или дерогации от разпоредбите на глава II, глава IV и глава VI относно обработването на лични данни, когато то

4 — Вж. относно тези понятия Walz, S., член 41, точка 1, в Spiros Simitis, *Bundesdatenschutzgesetz*, 6. Aufl.., Baden Baden, 2006. и Friederike Neunhoeffer, *Das Presseprivileg im Datenschutzrech*, Tübingen, 2005.

се извършва единствено за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване, само ако са необходими за съгласуване на правото на личен живот и правилата, регулиращи свободата на словото. Следователно вторият въпрос се отнася до приложното поле на тази дерогация.

По въпросните основни права

37. Член 9 от Директивата за защита на данните следва да се тълкува в светлината на основните права, между които се цели да се установи равновесие с прилагането на този член. В това отношение общностният съд трябва по-специално да взема предвид практиката на Европейския съд по правата на човека [5].

38. Общностното право гарантира основното право на свобода на словото, закрепено в член 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), подписана в Рим на 4 ноември 1950 г [6]. Това признава член 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз [7], прокламирана в Ница на 7 декември 2000 г. (наричана по-нататък „Хартата“). В приложение на практиката на Съда [8] и на Протокола за системата на публичното радио- и телевизионно разпространение в държавите членки [9] в член 11, параграф 2 от Хартата се предвижда по-специално, че свободата и плурализмът на медиите се зачитат.

39. Свободата на словото не се ограничава до изразяването на мнения, а в съответствие с член 10, параграф 1, второ изречение от ЕКПЧ и с член 11, параграф 1, първо изречение от Хартата тя включва изрично — в смисъла на свобода на комуникацията — свободата да се получават и да се разпространяват информация или идеи. В установената си практика Европейският съд по правата на човека подчертава, че свободата на словото се отнася не само до информацията или идеите, приемани благоприятно или считани за безобидни или безразлични, а и за всякаква информация и идеи, които засягат, шокират или смущават държавата или някоя част от населението [10]. Дори когато става въпрос за цели в търговската

5 — Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 274) и Решение от 29 юни 2006 г. по дело Комисия/SGL Carbon (C-301/04 P, Recueil, стр. I-5915, точка 43).

6 — Решение от 18 юни 1991 г. по дело ERT (C-260/89, Recueil, стр. I-2925, точка 44), Решение от 25 юли 1991 г. по дело Collectieve Antennevoorziening Gouda (C-288/89, Recueil, стр. I-4007, точка 23), Решение от 25 юли 1991 г. по дело Комисия/Нидерландия (C-353/89, Recueil, стр. I-4069, точка 30) и Решение от 13 декември 2007 г. по дело United Pan-Europe Communications Belgium и др. (C-250/06, Сборник, стр. I-11135, точка 41).

7 — ОВ C 364, стр. 1. Възпроизведена с някои адаптации в текста в прокламацията от 12 декември 2007 г. (ОВ C 303, стр. 1).

8 — Вж. Решение по дело Collectieve Antennevoorziening Gouda и Решение по дело United Pan-Europe Communications Belgium и др. (и двете посочени по-горе в бележка под линия № 6).

9 — Протокол, приложен към Договора за ЕО (ОВ C 340, 1997 г., стр. 109).

10 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело Handyside от 7 декември 1976 г., серия A № 24, § 49, Решение по дело Müller и др. от 24 май 1988 г., серия A № 133, § 33, Решение по дело Vogt от 26 септември 1995 г., серия A № 323, § 52 и Решение по дело Guja от 12 февруари 2008 г., все още непубликувано в Recueil des arrêts et décisions, § 69, както и Решение на Съда от 6 март 2001 г. по дело Connolly/Комисия (C-274/99 P, Recueil, стр. I-1611, точка 39).

дейност, свободата на словото защитава разпространяването на информация или изразяването на мнения [11].

40. Правото на личен живот по-специално е признато в член 8 от ЕКПЧ и в член 7 от Хартата. Освен това член 8 от Хартата изрично прокламира правото на защита на личните данни [12]. Разкриването на лични данни на трето лице накърнява правото на зачитане на личния живот на заинтересованите лица, независимо по какъв начин по-нататък се използва разкритата информация, и по характеристиките си съставлява намеса по смисъла на член 8 от ЕКПЧ [13].

41. Правото на личен живот няма единствено за цел да предпази индивида срещу намеса на държавата, а е основание и за положителни задължения на държавата [14]. Така посредством Директивата за защита на данните Общността разпростира защитата на данните и спрямо обработването от субекти на частното право. По дело, свързано с използването на снимки от личния живот на познато от списанията лице, Европейският съд по правата на човека вече е подчертал в този смисъл, че при наличието на технически напредък в записването и възпроизвеждането на лични данни е необходима повишена бдителност [15].

42. Ограничаването на тези две основни права по принцип е възможно при сравними условия: то трябва да е предвидено от закона, да е в съответствие с една или няколко легитимни цели от гледна точка на член 8 или на член 10 от ЕКПЧ и да е необходимо в едно демократично общество. С други думи императивната социална необходимост може да обоснове намесата, когато последната е пропорционална на преследваната легитимна цел [16].

43. Стриктното прилагане на защитата на данните би могло чувствително да ограничи свободата на словото. В този смисъл разследващата журналистика би била до голяма степен изключена, ако медиите можеха да обработват и публикуват информация от лично естество само след съгласие или запознаване на заинтересованите лица. От друга страна, е очевидно, че медиите могат да накърнят личния живот на индивида [17]. Следователно е необходимо да се намери равновесие.

11 — ЕСПЧ, Решение по дело Autronic AG от 22 май 1990 г., 12726/87, серия A № 178, § 47 и Решение по дело Casado Coca от 24 февруари1994 г., 15450/89, серия A № 285-A, § 35 и сл. Комисията основателно препраща в този контекст и към заключението на генералния адвокат Fenelly от 15 юни 2000 г. по дело Германия/Парламент и Съвет (Решение от 5 октомври 2000 г., C-376/98, Recueil, стр. I-8419, точка 153 и сл.).

12 — В този смисъл също Решение от 29 януари 2008 г. по дело Promusicae (C-275/06, Сборник, стр. I-271, точка 64).

13 — Решение от 20 май 2003 г. по дело Österreichischer Rundfunk и др. (C-465/00, C-138/01 и C-139/01, Recueil, стр. I-4989, точка 74).

14 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело von Hannover от 24 юни 2004 г., 59320/00, *Recueil des arrêts et décisions* 2004-VI, § 57 и посочената съдебна практика.

15 — Решение по дело von Hannover, посочено по-горе (точка 70).

16 — Вж. относно свободата на словото Решение от 26 юни 1997 г. по дело Familiapress (C-368/95, Recueil des arrêts et décisions, стр. I-3689, точка 26) и Решение от 12 юни 2003 г. по дело Schmidberger (C-112/00, Recueil, стр. I-5659, точка 79), както и ЕСПЧ, Решение по дело Handyside (посочено в бележка под линия 10, § 48) и Решение по дело Observer и Guardian от 26 ноември 1991 г., 13585/88, серия A № 216, § 59 и относно личния живот Решение на Съда от 11 юли 2002 г. по дело Carpenter (C-60/00, Recueil, стр. I-6279, точка 42) и Решение по дело Österreichischer Rundfunk и др., посочено по-горе (точка 71), както и Решение на ЕСПЧ по дело Leander от 26 март 1987 г., 9248/81, серия A № 116, § 58 и Решение по дело Connors от 27 май 2004 г., 66746/01, все още непубликувано в Recueil des arrêts et décisions, § 81.

17 — Вж. с цел онагледяване Решение по дело von Hannover, посочено по-горе (§ 61 и сл.).

44. Това стълкновение между различни основни права, а също и между защитата на данните и други общи интереси, е характерно за тълкуването на Директивата за защита на данните [18]. Поради тази причина релевантните разпоредби от нея са формулирани по сравнително общ начин. Те оставят на държавите членки необходимото право на преценка при приемането на мерки за транспониране, които могат да се приспособяват към различните възможни хипотези [19]. В тези рамки държавите членки трябва да зачитат съответните основни права и да установят равновесие между тях.

45. Освен това според Съда органите и юрисдикциите на държавите членки са длъжни не само да тълкуват националното си право по начин, който да съответства на Директивата за защита на данните, но и да не допускат да се основават на тълкуване на последната, което би влязло в конфликт със защитените от общностния правов ред основни права или с другите общи принципи на общностното право като принципа на пропорционалност [20].

Правомощие за преценка на национално равнище

46. Въпреки че налага условия на юрисдикциите и националните органи, Съдът е много резервиран при определянето на обхвата на защитата на данните и при преценката на намиращите се в колизия основни права. В Решение по дело Promusicae той единствено упоменава двете основни права и посочва, че препращащата юрисдикция трябва да извърши преценка [21]. В Решение по дело Österreichischer Rundfunk и др. подходът е подобен [22], но освен това той дава насоки на препращащата юрисдикция [23].

47. Съдът показва подобна сдържаност и в други случаи на колизия между различни права. В Решение по дело Familiapress става въпрос за колизията между свободното движение на стоки и забраната на национално ниво на конкурсни игри с награди в периодичния печат. В това решение Съдът наистина се произнася конкретно относно необходимостта от определени правила [24], но оставя общо на националните юрисдикции грижата да преценят дали забраната съответства на запазването на плурализма на печата и дали тази цел не може да бъде постигната с не толкова ограничителни мерки [25].

18 — Вж. Решение от 6 ноември 2003 г. по дело Lindqvist (C-101/01, Recueil, стр. I-12971, точка 82 и сл.) и Решение по дело Promusicae, посочено по-горе (точка 65 и сл.).

19 — Вж. Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе (точка 83 и сл.) и Решение по дело Promusicae, посочено по-горе (точка 67).

20 — Вж. Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе (точка 87), и Решение по дело Promusicae, посочено по-горе (точка 68).

21 — Посочено по-горе (точка 61 и сл., и по-специално точка 68).

22 — Посочено по-горе (точка 91 и сл.).

23 — Посочено по-горе (точка 86 и сл.).

24 — Посочено по-горе (точка 33).

25 — Посочено по-горе (точка 34).

48. В случай на колизия между свободното предоставяне на услуги и човешкото достойнство, съответно между свободното движение на стоки и понятията за защита на децата и младежите, Съдът отива още по-далеч, като признава, че в държавите членки може да има различни, но еднакво легитимни гледни точки по въпроса какви ограничения на основните свободи са пропорционални за защитата на обществените интереси, и по-специално на основните права [26].

49. От друга страна, Съдът вече е напомнил, че от него се очаква да бъде полезен с отговорите си на националния съд. Той по-специално е компетентен да даде указания, изведени от преписката по делото по главното производство, както и от представените пред него писмени и устни становища — указания от такова естество, че да позволят на националния съд да се произнесе по конкретния спор, с който е сезиран [27]. Поначало тези указания се отнасят именно до проблемите, които следва да се вземат предвид в рамките на разглеждането на пропорционалността.

50. В настоящия случай за предпочитане е Съдът да възприеме по-скоро резервирано отношение. Общностният съд е длъжен преди всичко да конкретизира намиращи се в колизия основни права, когато става въпрос за *трансгранични* дейности. Когато са налице данни за неблагоприятно третиране на граждани на Съюза, преминаващи граница, се изисква особено задълбочено разглеждане. Това е видно от решения във връзка със синдикални дейности при предоставянето на услуги през граница [28] или с делокализацията на предприятия [29], както и от решенията във връзка с извършени нападения при превоза на плодове от участващи в демонстрации земеделци [30].

51. Също и дело Schmidberger [31] не представлява пример в противоположен смисъл. По това дело става въпрос за пречка пред движението на стоки между Германия и Италия, създадена от разрешена демонстрация на австрийската автомагистрала Brenner. Действително по това дело Съдът признава широкото право на преценка на националните органи при претегляне на свободното движение на стоки и свободата на словото или съответно на демонстрации [32], но той сравнително подробно разглежда резултата от това претегляне [33], преди да отхвърли наличието на нарушение на общностното право.

52. При прилагането на Директивата за защита на данните защитата на трансграничните дейности обаче е изключение. Посочената директива се основава на член 95 ЕО и следователно цели изгражда-

26 — Решение от 14 октомври 2004 г. по дело Omega (C-36/02, Recueil, стр. I-9609, точка 37 и сл.) и Решение от 14 февруари 2008 г. по дело Dynamic Medien (C-244/06, Сборник, стр. I-505, точка 44), вж. също Решение от 6 ноември 2003 г. по дело Gambelli и др. (C-243/01, Recueil, стр. I-13031, точка 63).

27 — Решение от 11 декември 2007 г. по дело The International Transport Workers' Federation и The Finnish Seamen's Union (C-438/05, Сборник, стр. I-10779, точка 85).

28 — Решение от 18 декември 2007 г. по дело Laval un Partneri (C-341/05, Сборник, стр. I-11767).

29 — Посочено по-горе (точка 27).

30 — Решение от 9 декември 1997 г. по дело Комисия/Франция (C-265/95, Recueil, стр. I-6959).

31 — Решение, посочено по-горе (точка 42).

32 — Пак там, точки 82 и 93.

33 — Пак там, точка 83 и сл.

нето на вътрешния пазар. Тя обаче не обхваща единствено трансграничното обработване на данни, а и чисто националните хипотези на такова обработване. За разлика от генералния адвокат Tizzano [34], Съдът все пак не поставя под въпрос широкия обхват на Директивата за защита на данните, щом като в случай на ограничаване до положения, разкриващи трансгранични аспекти, съществува опасност границите на областта на прилагане на Директивата да бъдат особено неясни или условни [35].

53. Предвид широкото приложно поле на Директивата, което се простира дори отвъд изграждането на общия пазар, следва да се направи изводът, че при претегляне на намиращите се в колизия основни права в рамките на Директивата Съдът би трябвало да предостави на държавите членки и техните юрисдикции широка свобода на преценка, в рамките на която на преден план могат да бъдат поставени собствените им традиции и обществени ценности.

54. Член 9 от Директивата за защита на данните трябва да се тълкува в контекста на очертаните по този начин обстоятелства.

По приложното поле на член 9 от Директивата за защита на данните

55. Съгласно член 9 от Директивата за защита на данните при обработването на лични данни държавите членки предвиждат изключения или дерогации от защитата на данните, когато то се извършва единствено за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване, само ако са необходими за съгласуване на правото на личен живот и правилата, регулиращи свободата на словото.

56. Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy, както и Финландия биха искали приложното поле на член 9 от Директивата за защита на данните да се разпростре в цялата област на защита на свободата на словото. Съгласно това тълкуване в съответствие с целта му член 9 от Директивата за защита на данните би обхванал всички възможни случаи на колизия между свободата на словото и защитата на данните. Същевременно държавите членки биха се ползвали с възможно най-голяма свобода при съгласуването на защитата на данните и свободата на словото.

57. Това тълкуване обаче не намира никакво основание в текста на член 9 от Директивата за защита на данните. Тази разпоредба не изисква само съгласуването на свободата на словото със защитата на данните, а описва някои цели, заради които държавите членки могат да дерогират практически всички изисквания на Директивата за защита на данните. Понятията за цели на журналистическа дейност или

34 — Заключение от 19 септември 2002 г. по дело Lindqvist, посочено по-горе (точка 35 и сл.) и Заключение от 14 ноември 2002 г. по дело Österreichischer Rundfunk и др., посочено по-горе (точка 43 и сл.).

35 — Решение по дело Österreichischer Rundfunk и др., посочено по-горе (точка 42).

художествено или литературно изразяване, използвани за целта, не биха се отличавали със собствени функции спрямо понятието за свобода на словото, ако се приеме, че взети заедно, те се равняват на свободата на словото.

58. С оглед на тълкуването на член 9 от Директивата за защита на данните би следвало по-скоро за отправна точка да се вземе обстоятелството, че изключенията от общ принцип трябва да се тълкуват стриктно [36], за да не бъде въпросният принцип изпразнен от съдържание в по-голяма от необходимата степен. В настоящия случай разширителното тълкуване би създало опасност от нарушение на основното право на защита на личния живот.

59. От член 9 от Директивата за защита на данните се вижда, че необходимостта от стриктно тълкуване произтича дори от обстоятелството, че тази разпоредба се отнася само до обработването на лични данни, извършено *единствено* за посочените в него цели. По силата на този текст изключенията и дерогациите се допускат *само ако са* необходими за съгласуване на съответните основни права.

60. Както по-специално посочва Комисията, много широкият обхват на възможните дерогации, който е разрешен по силата на член 9 от Директивата за защита на данните, е в посока на ограничително тълкуване на условията за прилагането му. Докато останалите разрешени от Директивата за защита на данните дерогации предвиждат дерогации само от някои правила, член 9 позволява да се суспендират практически всички изисквания на Директивата.

61. На тълкуването на понятието за цели на журналистическата дейност, основаващо се на значението на използваните думи, не би могъл да се противопостави доводът, че това тълкуване би довело до нарушение на свободата на словото поради твърде широкия обхват на изискванията за защита на данните. Всъщност държавите членки нямат задължение да съгласуват свободата на словото и защитата на личния живот единствено в рамките на член 9 от Директивата за защита на данните. Те могат да се основават и на други разпоредби, като се има предвид, че най-общо Директивата предоставя на държавите членки необходимата свобода на действие при приемането на мерките за транспониране, които могат да се приспособят към различните предвидими хипотези [37].

36 — Решение от 8 юни 2006 г. по дело WWF Italia и др. (C-60/05, Recueil, стр. I-5083, точка 34) и Решение от 14 юни 2007 г. по дело Комисия/Финландия (C-342/05, Сборник, стр. I-4713, точка 25), които се отнасят до дерогации на защитата на видовете; Решение от 7 март 2002 г. по дело Комисия/Финландия (C-169/00, Recueil, стр. I-2433, точка 33 и цитираната съдебна практика), което се отнася до данъка върху добавената стойност; Решение от 27 септември 1988 г. по дело Kalfelis (189/87, Recueil, стр. 5565, точка 19) и Решение от 11 октомври 2007 г. по дело Freeport (C-98/06, Сборник, стр. I-8319, точка 35), които се отнасят до съдебната компетентност по граждански дела, както и Решение от 27 ноември 2007 г. по дело C (C-435/06, Сборник, стр. I-10141, точка 60), което се отнася до съдебната компетентност в областта на споровете за упражняването на родителски права.

37 — Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе (точка 83 и сл.), вж. също Решение по дело Promusicae, посочено по-горе (точка 67) относно Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (ОВ L 201, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63).

62. В областта на изразяването на мнения в частноправната сфера държавите членки се ползват с особена свобода, като се има предвид, че съгласно член 3, параграф 2, второ тире от Директивата за защита на данните тя не намира приложение за обработването, когато се извършва от физическо лице в хода на предимно лични или домашни занимания [38].

63. Освен това обработването може да бъде допустимо по силата на член 7, буква е) от Директивата за защита на данните с оглед осъществяването на приоритетни законни интереси на администратора, също както и в съответствие с член 13, параграф 1, буква ж) съответната държава членка може да предвиди дерогация на някои правила с оглед на защитата на правата и свободите на други лица [39]. В такъв случай обаче следва да се приложат най-вече изискванията за допустимост на обработването на данни по силата на член 7, както и на изискванията в областта на обработването на чувствителни данни по силата на член 8, а надзорните органи по защита на данните могат да упражняват надзор над обработването им.

64. В обобщение следва да се приеме, че приложното поле на член 9 от Директивата за защита на данните трябва да се определи въз основа на понятията за цели на журналистическа дейност или за художествено или литературно изразяване, които имат свое значение, различно от това в областта на защитата на свободата на словото.

По понятието за цели на журналистическата дейност

65. Понятието за цели на журналистическата дейност се отнася до дейността на средствата за масово осведомяване, и по-специално на печата и аудио-визуалните медии. Генезисът на Директивата за защита на данните показва, че целите на журналистическата дейност не се ограничават до дейността на институционализираните медии. След първоначалното предложение на Комисията за дерогация в полза на печатните издания и аудиовизуалните медии [40], понятието за цели на журналистическата дейност е резултат от няколко последващи предложения, които отделят приложното поле на дерогацията от медийните предприятия и го разпростират спрямо всички лица, които извършват журналистическа дейност [41].

38 — Вж. относно тълкуването на тази разпоредба Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе (точка 46 и сл.).

39 — Конвенцията на Съвета на Европа за защита на лицата при автоматизираната обработка на лични данни, открита за подписване на 28 януари 1981 г. в Страсбург, SEV № 108, също не предвижда привилегията за медиите в чист вид, а приемането на дерогиращи разпоредби с оглед на защитата на правата на другите. Вж. мотивите към член 9, буква b) от Конвенцията, Rapport explicatif, точка 58, http://conventions.coe.int/Treaty/FR/Reports/Html/108.htm.

40 — Член 19 от предложението за Директива на Съвета за защита на лицата при обработването на лични данни, COM (90) 314 окончателен, ОВ C 277, 1990 г., стр. 3 (9).

41 — Вж. по-специално становище на Европейския парламент от 11 март 1992 г. (ОВ C 94, стр. 173 [178]), изменено предложение на Комисията от 15 октомври 1992 г. (ОВ C 311, стр. 30 [45]) и накрая Обща позиция на Съвета от 20 февруари 1995 г. (ОВ C 93, стр. 1 [9]).

66. За да се изпълни със съдържание понятието за цели на журналистическата дейност, в него може да се включи задачата на медиите в демократичното общество, развита от Европейския съд по правата на човека в практиката му относно ограничаването на свободата на словото. Всяко ограничаване на свободата на словото се подчинява на условието да бъде необходимо в едно демократично общество. Когато са засегнати медиите, следва да се взема предвид обстоятелството, че свободният печат играе основна роля за функционирането на демократичното общество, и по-специално ролята на „обществен страж“. Ето защо той е длъжен да разкрива информация и идеи по всички въпроси от обществен интерес [42].

67. Тъй като става въпрос за разкриването на информация и идеи, за разлика от някои становища, няма значение дали разпространяваните данни се обработват или коментират от редакцията. Дори самото предоставяне на дословно взети данни може да допринесе за обществени дискусии, и следователно да се окаже от обществен интерес. Изборът на разпространяваните данни освен това вече представлява израз на субективна преценка на този, който ги разпространява. Този избор е свързан всъщност най-малко с преценката, че тези данни са интересни за адресата.

42 — Вж. ЕСПЧ Решение по дело Barthold от 25 март 1985 г., 8734/79, серия A № 90, § 58, Решение по дело Lingens от 8 юли 1986 г., 9815/82, серия A № 103, § 44, Решение по дело Jersild от 23 септември 1994 г., 15890/89, серия A № 298, § 31, Решение по дело Observer и Guardian, посочено по-горе (§ 59), Решение по дело von Hannover, посочено по-горе (§ 63), както и Решение по дело Pedersen и Baadgaard от 17 декември 2004 г., [GC] 49017/90, *Recueil des arrêts et décisions* 2004-XI, § 71).

68. Както по-специално посочва шведското правителство, обработването на лични данни следователно се осъществява за целите на журналистическа дейност, когато се отнася до разкриването на информация и идеи по въпроси от обществен интерес.

По информацията и идеите, свързани с въпроси от обществен интерес

69. По-нататък следва да се определи какво трябва да се разбира под разкриване на информация и идеи, свързани с въпроси от обществен интерес. Тази формулировка се отнася до действия при упражняването на свободата на словото, чието ограничаване изисква особено сериозна обосновка.

70. В това отношение шведското правителство се позовава на обяснение, което сочи, че е дало при приемането на Директивата за защита на данните. Съгласно това обяснение наличието на цели на журналистическата дейност би следвало да се проверява не въз основа на разкритата информация, тоест въз основа на съдържанието, а въз основа на вида разкриване. Действително организации, различни от държавата, определят въпросите от обществен интерес, към които се насочват медиите. Ето защо проверката на съдържанието е чувствителна.

71. Видът и контекстът са от значение за изключването на случаите, в които наистина се разкриват информация или идеи от обществен интерес, но не са адресирани към обществото, например при закритите политически дискусии.

72. Очертаването единствено въз основа на формата на предаване на информацията днес вече не е достатъчно, за да се идентифицира наличието на цели на журналистическата дейност. По-рано журналистическата дейност се ограничаваше до медиите, които подлежаха (относително) ясно на идентифициране като такива, тоест печата, радиото и телевизията. Днес модерните средства за комуникация като Интернет или мобилните далекосъобщителни услуги също все пак се използват с оглед разкриването на информация по въпроси от обществен интерес, както и за чисто лични цели. Ето защо видът разкриване на информация действително представлява важен елемент при определяне дали са налице цели на журналистическата дейност, но не трябва да се пренебрегва и съдържанието.

73. При всички положения е налице обществен интерес, когато разкритата информация е свързана с действително състоял се обществен дебат [43]. Съществуват и теми, които поради естеството си представляват въпроси от обществен интерес, например публичността на съдебните производства по член 6, параграф 1 от ЕКПЧ [44], обществения интерес от прозрачност на политическия живот [45] или информацията относно идеите и мненията, както и относно поведението на политическите ръководители [46].

74. Възможно е обаче да се изкажат съмнения относно разкриването на информация по въпроси от обществен интерес, когато се разпространяват подробности за личния живот, които нямат никаква връзка с обществената функция на засегнатото лице, и по-специално когато единствената им цел е да задоволят любопитството на определена аудитория във връзка с подробностите от личния живот на лице и не може да се приеме, че те допринасят към дебат от общ интерес за обществото въпреки известността на въпросното лице [47]. С оглед на тази граница на обществения интерес е особено важно засегнатото лице да има оправдани очаквания за защита на личния си живот [48].

75. Решение по дело Fressoz и Roire [49] онагледява изложените по-горе съобра-

43 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело News Verlags GmbH & Co.KG от 11 януари 2000 г., 31457/96, Recueil des arrêts et décisions 2000-I, § 54, Решение по дело Tammer от 6 февруари 2001, 41205/98, *Recueil des arrêts et décisions* 2001-I, § 68, Решение по дело Éditions Plon от 18 май 2004 г., 58148/00, *Recueil des arrêts et décisions* 2004-IV, § 44, Решение по дело Stoll от 10 декември 2007 г., 69698/01, § 118 и сл., както и Решение по дело Nikowitz и Verlagsgruppe News GmbH от 22 февруари 2007 г., 5266/03, § 25.

44 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело News Verlags GmbH & Co.KG, посочено по-горе (§ 56).

45 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело Editions Plon, посочено по-горе (§ 44).

46 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело Stoll, посочено по-горе (§ 122) и Решение по дело Lingens, посочено по-горе (§ 42). Относно ръководните фигури в икономическия живот вж. ЕСПЧ, Решение по дело Tønsbergs Blad AS и Haukom от 1 март 2007 г., 510/04, все още непубликувано в Recueil des arrêts et décisions, § 87.

47 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело von Hannover, посочено по-горе (§ 65), както и ЕСПЧ, Решение по дело News Verlags GmbH & Co.KG, посочено по-горе (§ 54).

48 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело von Hannover, посочено по-горе (§ 51). Вж. в по-общ план относно оправданите очаквания в областта на обработването на данните ЕСПЧ, Решение по дело Halford от 25 юни 1997 г., 20605/92, *Recueil des arrêts et décisions* 1999-III, § 45, Решение по дело P. G. и J. H. от 25 септември 2001 г., 44787/98, *Recueil des arrêts et décisions* 2001-IX, § 57 и Решение по дело Copland от 3 април 2007 г., 62617/00, все още непубликувано в Recueil, § 42.

49 — Вж. ЕСПЧ, Решение от 21 януари 1999 г., 29183/95, *Recueil des arrêts et décisions* 1999-I.

жения. Става въпрос за осъждането на двама журналисти, публикували документи от данъчна преписка, за да представят доказателства за посочения от тях доход на управителя на дружество. По принцип публикацията е била наказуема по националното право.

76. Предвид изложеното Европейският съд по правата на човека подчертава, че информацията е свързана с обществен дебат относно размера на заплатите, започнал поради спор по колективен трудов договор във връзка с тях в съответното предприятие [50]. Освен това според него информацията относно облагаемия доход и платените данъци не е строго поверителна по националното право [51]. Той отбелязва, че — тъкмо обратното — редовно се публикуват [52] данни за доходите на известни в обществото ръководители на предприятия и че съгласно националната съдебна практика те не попадат в сферата на личния живот [53].

77. Следователно информацията и идеите имат отношение към въпрос от обществен интерес, когато са свързани с действително провеждан обществен дебат или се отнасят до въпроси, които съгласно националното право и обществените ценности поради естеството си са от обществен порядък, но не и когато става въпрос за разпространяването на подробности от личния живот, които нямат никаква връзка с обществената функция на въпросното лице, и по-специално когато в това отношение е било налице оправдано очакване относно зачитането на личния живот.

78. Следва все пак да се добави, че държавните органи, включително юрисдикциите, не могат стриктно да проверяват наличието на цели на журналистическата дейност. Практически е невъзможно предварително да се определи коя информация се отнася до въпроси от обществен интерес и в крайна сметка поне отчасти медиите трябва да създават обществен интерес чрез разкриването на информация. Когато не успяват да направят това, няма основание впоследствие да бъдат упреквани. Същевременно и държавните органи нямат за задача предварително да предвиждат бъдещата липса на обществен интерес. Подобно предвиждане би съставлявало първа крачка към установяване на цензура. Следователно може да се констатира, че разпространението на информация и идеи се отнася до въпроси от обществен интерес само когато това е очевидно.

По изчерпателния характер на преследваните цели

79. Дори обработването да се отнася до цели на журналистическата дейност, член 9 от Директивата за защита на данните не е непременно приложим.

50 — Пак там, § 50.
51 — Пак там, § 53.
52 — Пак там, § 53.
53 — Пак там, § 50.

Напротив, въпросното обработване на лични данни трябва да се осъществява *единствено* за целите на журналистическа дейност.

80. Чрез използването на думата „единствено“ член 9 от Директивата за защита на данните напомня, че обработването на данните трябва да се отнася до определени цели, установени общо в член 6, буква б) от Директивата за защита на данните. Съгласно този текст личните данни по принцип не могат да се обработват по начин, който не би бил съвместим с целта на събирането им. Следователно дерогацията, предвидена в член 9, може да се прилага за обработването, осъществено единствено за целите на журналистическа дейност. Когато едновременно се преследват други цели, на които не могат да се признаят характеристиките на журналистическа дейност, привилегията на медиите не намира приложение.

81. При определянето на целта не би могло обаче да се придаде решаващо значение на въпроса дали обработването има пряко за цел да разкрие тази информация, например в хипотезата на публикуване на такива данни. Както например отбелязват Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy, подготовката на публикация също е насочена към цели на журналистическата дейност [54].

82. Обработването единствено за целите на журналистическа дейност не е изключено и когато освен разкриването на информация и идеи по въпроси от обществен интерес се преследват и търговски цели [55]. По общо правило дейностите, отнасящи се до цели на журналистическата дейност, са насочени и към покриването поне на разходите за журналистическата дейност и, ако е възможно, към реализиране и на печалба. Действително търговският успех е необходим за съществуването на професионалната журналистическа дейност, във всеки случай доколкото тя се упражнява независимо от подкрепата или влиянието на трети лица като например държавата. Следователно печеленето на пари чрез разкриването на информация и идеи по въпроси от обществен интерес представлява законен елемент от целите на журналистическата дейност.

83. Тези дейности следва да се разграничат от търговските дейности, чийто предмет не е разкриването на информация или идеи по въпроси от обществен интерес, макар получената печалба да е предназначена за финансирането на журналистически дейности. Те всъщност не се отличават от същия вид дейности, печалбата от които не е предназначена за цели на журналистическата дейност. Прилагането на привилегията на медиите в тази хипотеза би създало опасност от нарушаване на принципа на равно третиране и на конкуренцията [56].

54 — В този смисъл ЕСПЧ, Решение по дело Goodwin от 27 март 1996 г., 28957/95, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-II, § 39 и Решение по дело Tillack от 27 ноември 2007 г., 20477/05, § 53 изрично разпростира защитата на свободата на печата спрямо защитата на журналистическите източници.

55 — В този смисъл ЕСПЧ, Решение по дело Autronic AG, посочено по-горе (§ 47), посочва, че различни решения, свързани със свободата на печата, се отнасят до предприятия, които с дейността си, свързана с печата, преследват стопанска цел.

56 — Вж. Определение от 23 септември 2004 г. по дело Springer (C-435/02 и C-103/03, Recueil, стр. I-8663, точка 47).

84. В този смисъл разпространяването на реклами от медиите се осъществява по изключение единствено с цел разкриването на информация и идеи по въпроси от обществен интерес [57], тоест единствено за цели на журналистическата дейност, независимо че така получените приходи са необходимо условие за осъществяването на дейността на медиите.

85. В случая трудно могат да се установят цели на журналистическата дейност за конкретна дейност. За целта е необходимо да се преценят различните преследвани цели. В рамките на тази преценка не би било възможно да се придаде решаващо значение на посочената от администратора на данните цел, като се има предвид, че такива субективни цели не могат да се проверят. Напротив, целта на обработването на данните трябва да произтича от обективни обстоятелства [58].

57 — Именно такъв случай е в основата на Решението на ЕСПЧ по дело Verein gegen Tierfabriken от 28 юни 2001 г., 24699/94, *Recueil des arrêts et décisions* 2001-VI, относно рекламен клип срещу производството на месо, но не и в основата на Решението на ЕСПЧ по дело Casado Coca (Серия A № 285-A), отнасящо се до забраната за реклама от адвокати. Вж. също Решение на Съда от 12 декември 2006 г. по дело Германия/Парламент и Съвет (C-380/03, Recueil, стр. I-11573, точка 156).

58 — Вж. относно избора на правно основание за общностна мярка Решение от 26 март 1987 г. по дело Комисия/Съвет (45/86, Recueil, стр. 1493, точка 11), Решение от 11 юни 1991 г. по дело Комисия/Съвет (C-300/89, Recueil, стр. I-2867, точка 10) и Решение от 23 октомври 2007 г. по дело Комисия/Съвет (C-440/05, Сборник, стр. I-9097, точка 61); относно установяването на цели, насочени към заобикаляне на закона, Решение от 21 февруари 2006 г. по дело Halifax и др. (C-255/02, Recueil, стр. I-1609, точка 75) и Решение от 8 ноември 2007 г. по дело Ing. Auer (C-251/06, Сборник, стр. I-9689, точка 46) и относно установяването на вътреобщностна доставка в рамките на уредбата относно данъка върху добавената стойност Решение от 27 септември 2007 г. по дело Teleos и др. (C-409/04, Сборник, стр. I-7797, точка 39 и сл.).

Приложение към настоящия случай

86. В отделните случаи както публичността на определена информация, така и оправданите очаквания за зачитане на личния живот в голяма степен зависят от съответното правно положение, най-вече на национално равнище, от обществените ценности и конкретното наличие на обществени дебати. По принцип не Съдът е задължен да проверява тези обстоятелства, а компетентните органи на държавите членки. Когато Съдът е сезиран от националните юрисдикции с такива въпроси, той би трябвало да даде само указания относно обстоятелства, които трябва да се вземат предвид.

87. В настоящия случай представляват интерес именно видът на обработваните данни, различните форми на разпространение на информацията и възможността за изтриване на собствените данни.

88. Всички видове обработване се отнасят до лични данни от данъчно естество. Действително в общностното право няма нито една разпоредба, отнасяща се до поверителното обработване на тези данни, но за някои държави членки то е поверително. Следователно съответните лица в тези държави по принцип основателно очакват зачитането на тази повери-

телност. Съдът също смята, че информацията относно доходите по принцип трябва да се разкрива единствено при необходимост от осъществяване на повисша по ранг цел [59].

89. Същевременно се оказва, че Европейският съд по правата на човека очевидно не извежда по задължителен начин поверителното обработване на данъчни данни от член 8 на ЕКПЧ [60]. Ето защо би могло да е налице допустима, тоест обоснована намеса в основното общностно право на защита на личния живот, когато законът във Финландия предвижда, че тези данни могат да бъдат консултирани от обществеността при данъчните органи. Предвид това положение вероятно следва и да се предположи, че финландските граждани нямат оправдани очаквания за поверителното обработване на данъчните им данни.

90. Разкриването на информация става по два начина: от една страна, пълен списък с тези данни се публикува под формата на вестник, и от друга страна, данните за различните данъчнозадължени лица се предлагат за консултиране под формата на SMS.

91. Предвид формата на списъка публикуването му е предназначено да разкрие информация от обществен интерес. На обществото се предлага широк набор от данни. Prima facie такава форма на публикуване не взема предвид индивидуалните интереси.

92. Трудно може да се определи дали тази форма на разкриване отговаря и по съдържание на някакъв обществен интерес. От една страна, е възможно обществото да бъде заинтересовано да се ползва от общ поглед върху данъчното облагане, както и върху доходите и имуществото на останалите граждани. Вярно е също, че що се отнася до определени личности от обществения живот, е налице конкретен обществен интерес от получаването на такава информация.

93. От друга страна, има и причини да се предполага, че интересът към тези данни е най-вече от лично естество. Възможно е например да се предвиди личното любопитство към съседи и познати. Същевременно не биха могли да се изключат и търговските интереси. Да се познават доходите и имуществото на различните лица действително може да се използва в икономически план, например за целева реклама или за определяне на финансовите възможности и платежоспособността на клиентите.

94. Последният аспект е още по-отчетлив при SMS услугата, като се има предвид, че предвид формата си тя може да се използва

59 — Решение по дело Österreichischer Rundfunk и др., посочено по-горе (точка 89 и сл.).

60 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело Fressoz и Roire, посочено по-горе (по-специално § 53), където се разглежда единствено националното правно положение. Вж. също решението на Европейската комисия по правата на човека от 27 ноември 1996 г. по дело Gedin (жалба № 29189/95) относно поименното посочване в регистър на неизправни данъчнозадължени лица.

само за разкриването на информация при наличие на конкретен интерес към данните на определено лице. По принцип няма вероятност такъв интерес да бъде обществен по естеството си. По-скоро по изключение консултирането би се оказало свързано с въпроси от обществен интерес.

95. Същевременно не може общо да се изключи общественият интерес в случай на разкриване на информация чрез телекомуникациите. Действително разкриването на информация чрез далекосъобщителни услуги все повече допълва традиционните форми на комуникация — пресата и средствата за масово осведомяване. Следователно особено внимателно трябва да се разгледа въпросът дали в тази форма се предават информация и идеи, свързани с въпроси от обществен или личен интерес.

96. Накрая, португалското правителство изтъква, че доколкото Satakunnan изисква плащането на такса за премахване на името на данъчнозадължените лица от информационната система, не става дума за цели на журналистическата дейност. Такъв действително би бил случаят, ако Satakunnan имаше за цел да печели от тези такси, като се има предвид, че неговата печалба не би произтекла конкретно от разкриването на информация и идеи от обществен интерес. Обратно, ако единствена цел на таксата е да покрие разходите, тогава не би могло да се изключи наличието на цели на журналистическата дейност, независимо от въпроса относно законосъобразността на таксите.

97. Възможността дадено лице да поиска премахването на отнасяща се до него информация все пак повдига въпроса дали действително е налице обществен интерес от наличието на пълен списък с данъчни данни. Действително премахването без причина на различни данни по принцип би било в разрез с наличието на евентуален обществен интерес. Доколкото читателят очаква пълен списък, премахването на данни почти би могло да въведе в заблуждение, като се има предвид, че така би се създало впечатлението, че въпросното лице не плаща изобщо или пък плаща съвсем малко данъци.

98. Въпросът дали тези обективни обстоятелства трябва да се преценят окончателно в рамките на социалната среда във Финландия следва да се разреши от националните юрисдикции, евентуално след по-подробното разглеждане на фактическите обстоятелства.

По претеглянето на свободата на словото и защитата на личния живот

99. Макар член 9 от Директивата за защита на данните да може да се приложи, това все още не означава, че въпросното обработване на лични данни

трябва да се изключи от защитата на данните. Напротив, дерогациите са законосъобразни само доколкото са необходими за съгласуването на правото на защита на личния живот с приложимите в областта на свободата на словото разпоредби.

100. В този смисъл биха могли да се породят съмнения, както у Естония и Комисията, по въпроса дали транспонирането във Финландия на член 9 от Директивата за защита на данните отговаря на условията на общностното право. Независимо от гъвкавостта на разпоредбите на Директивата за защита на данните [61], беглата преценка показва известната пристрастност на почти пълното изключване на защитата на данните в случай на обработването им за целите на журналистическа дейност. Следователно съгласно общностното право вероятно е необходимо редакционните дейности да бъдат подчинени на построги условия в областта на защитата на данните отколкото предвидените в член 2, параграф 5 от финландския Закон за защита на данните.

101. Независимо от това тези съображения не оказват никакво влияние по отношение на втория преюдициален въпрос. В главното производството е поискано Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy да бъдат задължени да не извършват определени видове обработване на данни. Това задължение не би могло пряко да се основе на Директивата за защита на данните. Дадена директива не може сама по себе си да поражда задължения за частноправен субект и следователно позоваването на самата директива не е възможно срещу частноправен субект [62].

102. Като се позовава на член 2, ппараграф 4 от финландския Закон за личните данни, Комисията предлага, обратно, да не се прилагат националните ограничения на защитата на данните поради нарушаването на правото на личен живот. За целта тя се позовава на Решение по дело Mangold, в което Съдът приема, че принципът на недопускане на дискриминация на основание възраст, закрепен в Директива 2000/78/ЕО [63], е общ принцип на общностното право, след което прави извода, че националните юрисдикции би трябвало да оставят без приложение всяка национална правна разпоредба, която евентуално е в противоречие с него [64].

103. По друго дело вече отказах да следвам тази логика [65]. Ако вместо да се направи позоваване на директива, която не е пряко приложима спрямо частноправния субект, се приеме за основание някой общ принцип на правото, чието съдържание е много по-неясно и неопределено, би се

61 — Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе (точка 83) и Решение по дело Promusicae, посочено по-горе (точка 67).

62 — Решение от 26 февруари 1986 г. по дело Marshall (152/84, Recueil, стр. 723, точка 48), Решение от 5 октомври 2004 г. по дело Pfeiffer и др. (C-397/01—C-403/01, Recueil, стр. I-8835, точка 108) и Решение от 7 юни 2007 г. по дело Carp (C-80/06, Сборник, стр. I-4473, точка 20).

63 — Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7).

64 — Решение от 22 ноември 2005 г. по дело Mangold (C-144/04, Recueil, стр. I-9981, точка 75 и сл.).

65 — Заключение от 8 февруари 2007 г. по дело Kofoed (Решение от 5 юли 2007 г., C-321/05, Сборник, стр. I-5795, точка 67).

стигнало до противоречие с хармонизационната цел на директивата, търсената правна сигурност би била поставена в опасност и забраната нетранспонираните разпоредби на директивата да не се прилага пряко в ущърб на частноправния субект би била изпразнена от съдържание. От своя страна и генералните адвокати Mázak и Ruiz Jarabo Colomer се опасяват, че прякото прилагане на общите принципи на правото *успоредно с* директивите би довело до подкопаване на действието на последните и поради това би засегнало разделението на властите, а също би създало и правна несигурност [66].

104. Именно тези последици биха настъпили по настоящото дело: задълженията на частноправните субекти в областта на защитата на данните произтичат от национални разпоредби, които транспонират Директивата за защита на данните. Гледната точка на Комисията обаче води до създаването на задължения, които са в противоречие с националните разпоредби. Това не би било съвместимо с правната сигурност. То също би влязло в разрез с разпоредбите на Директивата за защита на данните, която задължава държавите членки да осигурят съгласуване между защитата на данните и свободата на словото.

105. Следователно по настоящото дело няма значение дали Финландия транспонира правилно член 9 от Директивата за защита на данните. Напротив, препращащата юрисдикция трябва да провери дали разпорежданията до Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy намират основание в националното право. В рамките на тази проверка националната юрисдикция трябва да тълкува националното право във възможно най-голяма степен в светлината на текста и целта на Директивата за защита на данните [67] и в съответствие с основните общностни права [68], за да достигне целения от посочената директива резултат. Това задължение за конформно тълкуване освен това е ограничено от принципа на правна сигурност. Той не допуска тълкуване *contra legem* на националното право [69].

По отговора на втория въпрос

106. Ето защо на втория въпрос следва да се отговори обобщено, че обработването на лични данни се осъществява за целите на журналистическа дейност по смисъла на член 9 от Директивата за защита на данните, когато то има за цел разкриването на информация и идеи по въпроси от обществен интерес. Въпросът дали и до каква степен обработването на данъчни данни, предмет на спора, се отнася към целите на журналистическата дейност, трябва да се разреши от препращащата

66 — Заключение на генералния адвокат Mázak от 15 февруари 2007 г. по дело Palacios de la Villa (Решение от 16 октомври 2007 г., C-411/05, Сборник, стр. I-8531), точка 133 и сл. и Заключение на генералния адвокат Ruiz Jarabo Colomer от 24 януари 2008 г. по дело Michaeler (Решение от 24 април 2008 г., C-55/07 и C-56/07, Сборник, стр. I-3135), точка 21 и сл.

67 — Решение от 10 април 1984 г. по дело von Colson и Kamann (14/83, Recueil, стр. 1891, точка 26), Решение по дело Pfeiffer и др., посочено по-горе (§ 113) и Решение от 19 април 2007 г. по дело Farrell (C-356/05, Сборник, стр. I-3067, точка 42).

68 — Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе (точка 87), Решение от 27 юни 2006 г. по дело Парламент/Съвет (C-540/03, Recueil, стр. I-5769, точка 105) и Решение по дело Promusicae, посочено по-горе (точка 68).

69 — Решение от 16 юни 2005 г. по дело Pupino (C-105/03, Recueil, стр. I-5285, точки 44 и 47) и Решение от 4 юли 2006 г. по дело Adeneler и др. (C-212/04, Recueil, стр. I-6057, точка 110).

юрисдикция въз основа на всички обективни обстоятелства на нейно разположение.

В — *По третия въпрос — член 17 от Директивата за защита на данните*

107. С третия въпрос препращащата юрисдикция би искала да се установи дали съгласно принципите и целта на Директивата за защита на данните е необходимо член 17 от нея да се тълкува в смисъл, че публикуването на данни, събрани за целите на журналистическа дейност, и предоставянето им за обработване за търговски цели противоречи на тази разпоредба.

108. Член 17, параграф 1 от Директивата за защита на данните се отнася до надеждността на обработването. Съгласно тази разпоредба държавите членки предвиждат, че администраторът трябва да прилага подходящи технически и организационни мерки за защита на личните данни срещу случайно или неправомерно унищожаване или случайна загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп, в частност когато обработването включва предаване на данните по мрежа, както и срещу всякакви други незаконни форми на обработка. Като се взимат под внимание съвременното ниво на развитие и разходите за осъществяването им, тези мерки трябва да гарантират такова ниво на сигурност, което съответства на рисковете, свързани с обработването и с естеството на данните, които следва да бъдат защитени.

109. Член 17, параграф 1 от Директивата за защита на данните е транспониран от член 32, параграф 1 от финландския Закон за личните данни. Това е една от редките разпоредби в областта на защитата на данните, която се прилага и за обработването на лични данни за целите на журналистическа дейност. За настоящото дело е особено интересно да се отбележи, че целта е да се попречи на необоснованото, съответно незаконното обработване на данни. Ако тези понятия следва да се разбират в смисъл, че администраторът трябва да гарантира зачитане на всичките изисквания на Директивата за защита на данните, това би означавало те да намират приложение и за обработването на лични данни за целите на журналистическа дейност въпреки привилегията на медиите, закрепена в член 9 от Директивата за защита на данните.

110. Това тълкуване на член 17, параграф 1 от Директивата за защита на данните обаче би било в противоречие с установения от нея режим. Най-общо то би довело до ненужна двойна валидност на изискванията, а в настоящия случай би се оказало в разрез с явната воля на финландския законодател да транспонира член 9 от Директивата за защита на данните, като изключи обработването за целите на журналистическа дейност от тези изисквания.

111. Всъщност в съответствие със заглавието „Надеждност на обработването“

и мотивите към предложението на Комисията[70] следва член 17, параграф 1 от Директивата за защита на данните да се разбира в смисъл, че става въпрос за защита от външни влияния, и по-специално спрямо незаконосъобразен достъп от страна на трети лица. Позоваването на съвременното ниво на развитие в член 17, параграф 1, второ изречение е именно в този смисъл. То е полезно само когато става въпрос за технически мерки за сигурност. Въпросът кои мерки за обработване са законосъобразни няма нищо общо със съвременното ниво на развитие.

112. Ето защо се оказва, че законосъобразността на обработването на данните не се урежда от член 17, параграф 1 от Директивата за защита на данните. Тя произтича от останалите приложими разпоредби на тази директива.

113. Възможно е интересът на препращащата юрисдикция да произтича и от обстоятелството, че член 17, параграфи 2—4 от Директивата за защита на данните се отнася до надеждността на данните при договор с обработващо лице. В случай на обработване по такъв договор администраторът прехвърля данни на трето лице. В настоящото дело Satakunnan Markinapörssi предава данни на Satamedia. Член 17 обаче не предвижда особени изисквания за това предаване. Разпоредбите относно обработването при договор с обработващо лице всъщност имат само за цел да гарантират предвидените в член 17, параграф 1 изисквания относно надеждността на обработването да се спазват и в случай на обработване по такъв договор.

114. Ето защо в съответствие с предложението на повечето страни следва на третия въпрос да се отговори, че член 17 от Директивата за защита на данните не съдържа нито една разпоредба относно това дали събраните за целите на журналистическа дейност данни могат да се публикуват и предоставят с оглед обработване за търговски цели.

Г — *По четвъртия въпрос — обработване на публикувана информация*

115. С четвъртия въпрос препращащата юрисдикция би искала да се установи дали Директивата за защита на данните следва да се тълкува в смисъл, че от приложното ѝ поле са напълно изключени поименните файлове, които дословно съдържат само вече публикувана в медиите информация.

116. В основата на този въпрос се намира разпоредбата на член 2, параграф 4 от финландския Закон за личните данни.

70 — Вж. предложението за директива на Съвета за защита на лицата при обработването на лични данни, COM (90) 314 окончателен, стр. 40 и изменено предложение за директива на Съвета за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, COM(1992) 422, стр. 28 и сл.

Съгласно този член законът не се прилага за поименните файлове, които дословно съдържат само вече публикувана в медиите информация.

117. Както основателно подчертават Естония, Португалия и Комисията, Директивата за защита на данните не съдържа подобна дерогация. Напротив, в съображения 12 и 26 изрично се подчертава, че принципите за защита трябва да се прилагат за *всяка* информация, отнасяща се до идентифицирано или подлежащо на идентифициране лице.

118. Обща дерогация в полза на публикуваната информация по-специално би изпразнила от съдържание задължението обработването на данните да става с оглед на определени цели в съответствие с член 6, параграф 1, буква б) от Директивата за защита на данните. Всъщност след публикуването си данните биха могли да се използват повторно с някаква цел, независимо от целите, поради които първоначално са били събрани.

119. Обратно, Финландия е на мнение, че обработването на лични данни, което вече е било предмет на публикуване, се обосновава от свободата на словото. За разлика от доводите на Финландия, все пак тази гледна точка не би могла да се обоснове с твърдението, че в случая предоставянето под формата на SMS услуга също попада в свободата на словото. Това съображение е интересно с оглед проверката на тезата, възприета по-специално от Швеция, според която услугата отговаряла на предвидените в член 9 от Директивата за защита на данните условия или на съответните финландски разпоредби за транспониране, и следователно попадала в обхвата на привилегията на медиите.

120. Същевременно според финландското право обработването на лични данни, които вече са били предмет на публикуване, изобщо не се подчинява на условията на член 9 от Директивата за защита на данните. Ето защо следва да се зададе въпросът дали свободата на словото обхваща и свободата да се обработват такива данни без никакво ограничение.

121. По силата на член 10, параграф 1 от ЕКПЧ свободата на словото включва свободата да се получава и предава информация или идеи без намесата на държавните власти. Следователно обработването на лични данни, които са били предмет на публикуване, попада в приложното поле на свободата на словото, доколкото е необходимо за постигането на тази цел. Същевременно тази свобода може и трябва да бъде ограничена, доколкото правото на личен живот не допуска обработването на данни. Следователно това обработване не би могло да се ползва с обща привилегия. Напротив, следва всеки път да се проверява кое основно право има преимущество.

122. Що се отнася до публикувана информация, която по дефиниция е общоизвестна, действително следва да се предполага, че правото на защита на личния живот е с по-малка тежест. Същевременно не би могло да се изключи, че правото на личен живот не допуска повтарянето и задълбочаването на намесата посредством ново обработване на информацията както в случай на погрешна информация, обида или информация, свързана с интимната сфера.

123. Възможно е дерогациите на изискванията на Директивата за защита на данните да продължат да се основат на член 13. В това отношение следва поспециално да се вземе предвид защитата на правата и свободите на другите, уредена в параграф 1, буква ж) от този член. Възможно е да се приеме, че във Финландия свободата на словото включва правото да се предоставя публикувана информация без някакво продиктувано от защитата на данните ограничение. Следва също да се вземе предвид фактът, че обработването на публикувана информация засяга правото на личен живот в далеч по-малка степен отколкото обработването на поверителна информация. В това отношение държавите членки несъмнено разполагат с широко право на преценка.

124. Тази свобода на преценката обаче не би могла да доведе до това дерогациите на защитата на данните да оправдават явно непропорционално ограничаване на правото на личен живот. В този смисъл не би могло да се обоснове повторното обработване на лична информация, която е доказано погрешна, поради това че е публикувана.

125. Освен това член 13 от Директивата за защита на данните не разрешава приемането на дерогации от всички разпоредби на директивата. Напротив, дерогациите се ограничават до основните изисквания на член 6, параграф 1, в областта на обработването на данните, до дерогация от правото на информация и достъп, предвидени в член 10, член 11, параграф 1 и член 12, както и до публичността на операциите по обработката, предвидена в член 21.

126. Следователно на четвъртия въпрос следва да се отговори, че поименните файлове, които дословно съдържат само вече публикувана в медиите информация, попадат в приложното поле на Директивата за защита на данните.

127. Също в рамките на четвъртия въпрос следва обаче да се напомни, че от Директивата за защита на данните само по себе си не биха могли да произтичат задължения за Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy. Обратно, за целта е необходимо основание по националното право, което съответно да се тълкува в съответствие с Директивата за защита на данните, а не contra legem [71].

71 — Вж. по-горе, точка 99 и сл.

V — Заключение

128. Ето защо предлагам на Съда да отговори по следния начин на преюдициалното запитване:

„1. За обработка на лични данни по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни трябва да се счита дейност, която, както е описано в преюдициалното запитване, се състои във:

а) събирането на данни за трудовите и капиталовите доходи на физическите лица и за имуществото им от публични документи на данъчната администрация, както и обработването на тези данни с цел публикуването им;

б) публикуването им по азбучен ред и по категория доходи под формата на подробни списъци, подредени по общини; за търговски цели;

в) предоставянето им на CD-ROM дискове, за да бъдат използвани

г) обработването им в рамките на SMS услуга, която дава възможност на потребителите на мобилни телефони, като изпратят името и общината по местоживеене на определено лице, да получат информация за трудовите и капиталовите доходи на това лице, както и за имуществото му.

2. Обработването на лични данни по смисъла на член 9 от Директива 95/46 се осъществява за целите на журналистическа дейност по смисъла на член 9 от Директива 95/46, когато то има за цел разкриването на информация и идеи по въпроси от обществен интерес. Въпросът дали и до каква степен обработването на данъчни данни, предмет на спора, се отнася към целите на журналистическата дейност, трябва да се разреши от препращащата юрисдикция въз основа на всички обективни обстоятелства на нейно разположение.

3. Член 17 от Директива 95/46 не съдържа нито една разпоредба относно това дали събраните за целите на журналистическа дейност данни могат да се публикуват и предоставят с оглед обработване за търговски цели.

4. Поименните файлове, които дословно съдържат само вече публикувана в медиите информация, попадат в приложното поле на Директива 95/46“.